

סח:

מציאת האשה פרק ששי כתובות

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) ופסוק מר. ופסוק
(ב) ופסוק מר. ופסוק
(ג) ופסוק מר. ופסוק

תוספות ר"י (הש"ס)

שראי ליתן לה טעמא
קטנה הא גדולה ויורה
פ"א אה היתה נערה מחלה
על השאר ואברהם אלמא
סחם לן חנא כרשביא
ל"ק הא דמחא והא
דלא מחא פ"א הא דארי
ל"א פוסקת ואריה ה"ל
כוח"י כשמיחית על מותר
ע"נ והא דקטני גדולה
ויורה בשלא מיתחת.
הגמ' דא"ר קשה דרבי
אורי' (אברהם) ונתיב ר"א
בת הניזונות נוטלת ע"נ
ניזונות אין שאינה ניזונה
לא ודבא אמר אבדו
מונחיהון ולי"א פוסקת
אלא ש"מ הא דמחא
והא דלא מחא א"ל
רבינא לרבא א"ל דאב"א
משפך בנורא א"ל למחוח
נשאת א"ל למחוח בנורא
ונישאת צריכה למחוח פ"א
אם בנרה אע"פ שלא
מיתחת ל"א פוסקת וכן
אם נשאת קודם בנרה
אע"פ שהיתה נערה א"ל
למחוח אבל אם בנרה
ונשאת או צריכה למחוח
ואם לא מיתחת אברה
פוסקת והא דארי' רבא
לר"נ יתומה ושני ל"י הא
דמחא הא דלא מחא
פ"א רבא אוקי מתי'
דקני קטנה ל"א פוסקת
אבל נערה שושלת אברה
כשלא מיתחת אלמא נשאת
בנרות ולא מיתחת אע"פ
שאנה בנרות ויורה ואת
אמרת נשאת א"ל למחוח
ואע"פ שהיא נערה ל"ק
הא דמיתונג מיתונה הא
דלא מיתונג מיתונה פ"א
הא דא"ר נשאת בנרות
א"ל למחוח שניזונות
כיון אחר נשאת ששפ"י
שניזונות מן הוא ורשקה
ולא מחלה על פוסקת
והא דקטני גדולה ויורה
דלא מיתונג מיתונה נמצא
עכשיו דהיא בנרה או
נשאת א"ל מיתונה מיתונה
יש לה פוסקת וא"ל
למחוח וא"ל לא מיתונה
מיתונה וא"ל מיתחת
אברה ואת לא מיתחת
אברה פוסקת א"ל א"ר
פוסקת אינה כתנאי כתובה
פ"א פוסקת דניזונות הבת
אינו דומה למונחיהון שרוא
ח"כ דבנין נקבין ואסקנא
לפאי ה"ל אינה כתנאי
כתובה לכדתנא האומר
אל וזנו בנותיו מנכסיו
אין שומעין לו דתנן לא
כתב לה ב"ב כ"י חייב פני
שהוא חב"ד וכיון שרוא
תנאי ב"ב א"ל לעוקר אל
יתפסו בנותיו מנכסיו
שומעין לו שהפוסקת אין
כתנאי ב"ב פ"א פוסקת
הבנות אינו תנאי ב"ב
כמונחיהון אלא חוב הוא
שיחבזו בנותיו אלא יקחו

כל חדא וחדא דנפשה שקלה. ומכמים תקנו להם דנזונות נשאין
ע"שור נכסים והנשאת ראשון ראשון ונמה בעיבור שנפשה ולמה
יחזרו ויחלקו עשוריהן שוב בשוה: אם כלא כולם לינשא כאלה חזרות
ומולוקט עשוריהן בשוה. שאין כלן קודמת לזכות הלך בשביל הראוי

לישאר לפי הכן נוטלת האחת עשור
והשני עשור נמה ששירה וכן כולם
והמותר לכן אם היו מאה מנה האחת
נוטלת עשר מנים והשני תשע
והשלישית שמונה מנה ועשור של מנה
וכן כולם כ"י לזכר ירושתה כן וכן
חזרות ומולוקט עשוריהן בשוה: איבדו
מונוספין. שכן כתב לה"ן או עד
דכתנן או עד דמלקחין לגזריין: אף
איבדו פרנסתן. עשור נכסים דקסבר
לא תקון לה נדוניה אלא היכא
דמינסבא בקטנות או נעירות אכל
נגרה איסתלקא לה מההיא ביתא
לגמרי וכן נשאת נעירות האלף וגדולה
היא ונמלית איבדה פרנסתה אלא מה
שפסקו אכל נעיסת בקטנות לא פליג:
שוכרו לכן בעלים. שישאו אותן עד
של איבדו ומוסליתם להם פרנסתם:
הא גדולה. כגון נערה: ופסוק: מחלה
על השאר ואבדה. אלמא סחם לן תנא
כר"י שמתן בן אלעזר: הא דמחא.
הא דלמך ר"י לא איבדו ופ"א הונא
הלכתא כדמיה נעמתתה על ר"י הונא
עשור נכסים והא דקטני מתניין
גדולה וימרה בשלא מחתת: מונסין
אין. אם נאה לינשא נעודה ניזונה
דהיינו בקטנות או נעירות: אלא
לזכרה למחוח. שאפילו לא מיתחת
לא איבדה עשור נכסים: ושני ל"י.
דהא דתני גדולה וימרה גדלה מחא.
אלמא ניסת נעירות או נעירות על
שאנה בוגרת וימרה ואת אמרת ניסת
אינה לזכרה למחוח ופס"י נערה: הא.
דלמך רבא ניסת נעירות אינה לזכרה
למחוח כגון דקא מיתונג מיתונה לאחר
שיסת דמסוך דקא מיתונג מיתונה הוא
דקא שקקא ולא מחלה על פרנסתה
והא דקטני הא גדולה וימרה דלא קא
מתנא: פרנסתה. נדוניה: תנאי
כסופה. מונוסין של נת דכתנן ד"א
נוקן כ"י: ממעשדי. ששיעבדו אחין
ולא ששעבדו האב: לא ערפא ממעשדי.
אפי' שיעבדו אחין דתנן (גיטין דף מח):
אין מוסיף אלא לזכרה פירות ולשבת
קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים
משועבדים מפני תיקון העולם אכל
פרנסתה טרפא דשויה רבנן כנצל
חוב בעיבור נכסים משמת האב
דדבר קאיב הוא אכל מונוסין אין
לסך קאנה ויש בהן מפני תיקון העולם:

מוסיף לפרנסתה. ממעשדי ששיעבדו אחין: אידי ואידי. פרנסה
ומונוסין גביה ממעשדי: למזון פאשה והבנות. ולא שכן פרנסה
ולא מניעיה פרנסה אלא אפילו מונוסין דסלקא דעתך אמינא כיון
דמחא כמורה מינה ניהו כמורה ולא מינוג ממעשדי קא משמע
לן: האומר. ששעת מיתתו: הכי גרסין אלא יונונו כנוסיו
מנכסיו אין שומעין לו. דהא אישעבדו כתנאי כתובה: אל
יתפסו שומעין לו שהפרנסה. אינה חוב עליו כתנאי כתובה
אלא חוב על היתומים הוא היכא דלא ליה האב שלא לפרנסת:

תלה

מוטל על היתומים לפי שאנו אומרים דעתן של בני אדם שאין אדם רוצה שיחבזו בנותיו אלא יקחו

כל חדא וחדא דנפשה שקלה. וא"ת וכי משום דנישאת קודם דנפשה
שקלה למה לא נחשוב על פי הכנות הנותרות כאלו היו כולן
נישאות בבת אחת וי"ל דעשור נכסים יבנין משום דסחם בני אדם
כך נותנים לנזונתה ואלו היה האב
לנשואה ולא היה פוסק לה בשביל
האחרות הנשואות: בתי נישאו עד
שלא בגרו ב"י. לית ליה דרב דלמך
כדוף נערה ולעיל דף נג: וסס) הויה
דלירוסין דלי אית ליה הוה ליה למימר
נמארוס עד שלא בגרו דהוי רבנא
טפי וליכא למימר דנקט נישאו
לנשואתין דלפ"ה לא איבדו פרנסתן
דל"כ לשמעין דלפילו נישאו ובגרו
ר"ש כ"י אלעזר דלמך אף איבדו
פרנסתן נקט נישאו: הא דמחא.

לא מלי לשניי הא דמיתונג מיתונה
לנשואתין לקמן דליבדו מונוסיהן משמע
דלון רוזין עוד לזון: ופ"א אמר רבא
ה"י והא דאריה ב"י. קשה לרש"י
אמאי לא פריך מדפסק לעיל רבא
כר"י דלמך דתני הניזונות מן האחין
נוטלת עשור נכסים ניזונה אין שאנה
ניזונה לא: והא מעשים בכל יום
ב"י. וא"ת דלמך דל"כ דמעשים בכל
יום היינו מונוסין דרבי אמרה וי"ל
שמתנה רב סוטה נצית המדרש לשם
חידוש משמו של רבי וכה"ג איכא פ"א
במה נכמה (שם דף נג.) אע"ג דרב
מספקא ליה ורבי יוחנן נמי פליג לקמן
האחין שיעבדו נכסים מהו גמרי רב
לא אישעבד אותה הוראה עדיין:
דא"ל פרנסה טרפא ממשעבדי.
ששעבדו האחין ולא ששעבדו
האב ותנאי כתובה לא טרפא ממעשדי
אפי' שיעבדו האחין דתנן אין מוסיף
כ"י: לר"י אידי ואידי גביא.
ולמך למימר אישכא דפרנסה אינה
כמונוסין דלרבי נשואה גביה ממעשדי
ולא פרנסה דיוון דמונוסין גביה
ממעשדי כל שכן פרנסה דהא רבא
פסיק לעיל כ"י דפרנסה שמיין נכא
וגביה ממעשדי וגבי מונוסין פסיק
לקמן ממקרקעי ולא ממעשדי:
מאי פרנסה אינה כתנאי כתובה
לרבי אידי ואידי מונבא גביא דתנאי א"א אחד
נכסים שיש להן אחריות ואחד נכסים שאין
להן אחריות מוציאין למזון האשה ולבנות דברי
רבי אלא מאי פרנסה אינה כתובה
לכדתנאי האומר אל זינונו בנותיו מנכסיו
אין שומעין לו א"ל יתפרנסו בנותיו מנכסיו
שומעין לו שהפרנסה אינה כתנאי כתובה
תלה

מעשים בכל יום כ"י כדפריך לעיל ור"ת מוכיח דלענין נישאו או בגרו
דליבדו מונוסין ולא פרנסה לא בעי לאוקמה דל"כ תרמי דרב הונא
למה ל"י דהא לעיל קאמר רב נחמן אמר ל"י הונא הלכה כרבי וליכא
למימר דהיינו הך גופא דקאמר לעיל דהא לעיל לא קאמר כהא
לישנא והא דלא מוקי נמי אשמין לפרנסה ולא למונוסין איכא כדמא
דהיינו הא דקאמר לכדתנא האומר אל יתפרנסו כ"י דהא כ"י אלא
תליא דפרישית לעיל דכיון דכא אינו יכול להפקיע מונוסין לא שייך
למישם ביה דלון תלי דנזנו אכל פרנסה דתלי דנזנו שמיין כ"י:

תלה

מהו יחולה היא משתגליל להוציא מידן מה

לב א מ"י פ"כ מ"ל
לשכת הלכה ד טור
ש"ע א"רע סמן ק"י
ספ"ד:
לב ב מ"י שם הלכה יג
ספ"ד ל"ח פ"א טור
ש"ע שם ס' ק"י פ"א:
לב ג ד ה ו מ"י שם
ש"ע שם סמן ק"י
ספ"ד:
ל"ה ז מ"י פ"כ שם ה"ל
יג סמן ל"ח פ"א
ט"ש שם סמן ק"י ספ"ד
ל"ו ח מ"י פ"כ שם ה"ל י
סמן שם ט"ש שם
ס' ק"י פ"א:

תוספות ר"י

אני אומר ראשונה נוטלת
ע"נ ושניה כמה ששירה
הא' והג' כמה ששירה
הא' וחזרות וחלוקות
בשורה פ"א מה שנוטלת
ומקשה כל חדא וחדא
דנפשה שקלה פ"א למה
הא' והג' כמה ששירה
כשכבה להנשא יש לה
ליטול ע"נ כמה שהן
ואחר כך כשתנשא הכ'
תטול עשור כמה שמתנשא
ואע"פ שלקחה הא'
יותר מן הכ' והב' יותר
מן הג' כן הו"ל יותר
ואין האחרונה מעכבת
על הראשונה שאין לה
זכות ליטול פרנסתה (אלא)
כשכבה להנשא (כא)
ויזהר הק' אם באו
כולם להנשא כאלה או
חלקין בשוה אבל באו
ליטול באו"ל כל אחת
ולקחה עשור כמה ששירה
ואין אחרונה מעכבת
על ראשונה כאלה
שאין לה רשות להנשא
על שלא תנשא וכן
הלכה: ת"י הבנות כן
בגרו עד שלא נשאו
כ"י נשאו עד שלא בגרו
אבדו מונוסיהן ולא אבדו
פרנסתן דברי ר"י רש"י:
אומר אף אבדו פרנסתן
כידע הן עושין שוכרות
לא כל בעלים ומוציאין להם
פרנסתן פ"א כ"י אבדו
מונוסיהן שכן כתב
ככתובה עד דחייבין או
עד דחליץ אבל פרנסתן
כדקיימי קיימי וי"ש סבר
לא תקנו פרנסה אלא
היא דמינסבא בקטנות
או בנערות אבל בגרה
קודם שתנשא איסתלק
לה מהא ביתא לגמרי וכן
אם נשאת בנרות הראוי
וגדולה היא ונשאת איבדה
למה לרבי ויציא להן פרנסתן
ופסאן מוכיח שאין התב
שלא תנשא פרנסתה עד
יכולת להנשא (והרב אומר
יכולת להנשא אותה קודם
נשואתן): ארי' א"ל ר"י
הלכה כרבי פ"א שאמר
שאם נשאו עד שלא בגרו
אף על שישו נערה לא
אברה פרנסתה איחיה
רבא לר"י יתומה שהשיאה

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones